ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2016, č. j. MV-114152-7/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2017, č. j. 57 A 110/2016 – 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, Praha 1, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Soud na úvod předesílá, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podal žalobce již dne 30. 6. 2011, od té doby byla věc opakovaně posuzována správními soudy (obou instancí) a rozhodnutí žalované rušeno pro absenci relevantních podkladů rozhodnutí.

[2] Pro stručnou rekapitulaci soud uvádí, že nejprve bylo původní rozhodnutí žalované v této věci zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 57 A 29/2013 - 202, kasační stížnost žalované proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 - 69 (pro bližší informace k předchozímu řízení před správními orgány a správními soudy Nejvyšší správní soud odkazuje na obsah citovaných rozsudků, dostupných na www.nssoud.cz). Poté žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014 zrušila předchozí rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) a věc mu vrátila k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 71/2014 - 97, poté zrušil i v pořadí další rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. I tento rozsudek byl podroben ke kasační stížnosti žalované přezkumu Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015 - 49); i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou a potvrdil závěr krajského soudu o nedostatečnosti podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Zdůraznil (b. 21 rozsudku), že ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu shrnutých rozšířeným senátem v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, vyplývá, že neobstojí názor stěžovatele, který fakticky již z povahy příslušného podkladu (tj. z jeho formální klasifikace jakožto utajované informace) dovozuje i jeho věrohodnost, přesvědčivost a relevanci. Zdůraznil, že tyto atributy utajovaného podkladu musí posoudit nejprve správní orgány ve správním řízení jimi vedeném a následně, v případě napadení rozhodnutí správního orgánu správní žalobou, je povinen takovou úvahu učinit soud.

[4] Žalobce se nyní žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 7. 2016, č. j. OAM-41821-149/DP-2011, jímž byla opět zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě podle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[5] Krajský soud uvedená rozhodnutí opět zrušil. Citoval poměrně bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že se seznámil s obsahem utajované informace č. j. V117/2016-OAM, která je skutečně doplněním původní utajované informace č. j. V83/2013-OAM, a z jejího obsahu je zřejmá snaha o podání informace podrobnější, než podal Útvar pro odhalování organizovaného zločinu (dále jen „ÚOOZ“) v předchozí utajované informaci č. j. V83/2013-OAM. O obsahu utajované informace č. j. V117/2016-OAM krajský soud vzhledem k její povaze nemůže obdobně jako v předchozích rozsudcích sdělit nic bližšího, než to, že byla podána ÚOOZ a jsou zde popsány aktivity žalobce, a to podrobněji co do místa a času, resp. konkrétní kontakty žalobce s konkrétními osobami, vůči kterým se zpracovatel negativně vymezuje.

[6] Soud dále uvedl, že mu byla předložena rovněž utajovaná informace č. j. V118/2016-OAM, která vychází z operativní činnosti ÚOOZ, z konkrétních trestních řízení a popisuje tak způsob, jak byly informace obsažené v utajované informaci č. j.

V117/2016-OAM získány. Přesto však nelze ani po seznámení s obsahem utajované informace č. j. V118/2016-OAM dospět k závěru, že byly soudu vedle informace o aktivitách žalobce, které dle správních orgánů nejsou v souladu se zájmem České republiky, předloženy také důkazy, které by prokazovaly pravdivost, resp. s velkou mírou pravděpodobnosti věrohodnost, těchto informací. Obsah utajovaných informací č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM je shodně jako v případě utajované informace č. j. V83/2013-OAM shrnutím názoru zpracovatele či zpracovatelů. Soudu však nedává možnost posoudit věrohodnost zde uvedených informací. Nelze totiž vyloučit, jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 255/2015 - 49 *„ani to, že i kompetentní orgán může sám být uveden v omyl ze strany svých informačních zdrojů, popř. může sám správné dílčí informace mylně vyhodnotit a vyvodit z nich chybné závěry.“*

[7] Nedostatkem předložených utajovaných informací proto je, že zde nejsou označeny a soudu předloženy zcela konkrétní přesvědčivé důkazy plynoucí z operativní činnosti ÚOOZ, resp. z příslušného trestního řízení, na jejichž základě by mohl soud ověřit, že jsou informace o žalobci věrohodné. I když je oproti utajované informaci č, j. V83/2013-OAM v utajované informaci č. j. V118/2016-OAM uveden zdroj informací o žalobci, a to konkrétní operativní činnost či konkrétní trestní řízení, pro posouzení věrohodnosti informací o žalobci uvedených v utajovaných informacích soudem to nepostačuje. Věrohodnost a přesvědčivost informací o žalobci poskytnutých ÚOOZ jsou povinny prvotně posoudit správní orgány obou stupňů, a to na základě konkrétních důkazů, v podstatě obdobně jako v trestním řízení. Soud není povinen vyžádat si celý trestní spis a zjišťovat, jakým způsobem se jeho obsah dotýká žalobce. V daném případě správní orgán I. stupně ani žalovaná si doplnění utajované informace č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM nevyžádaly. Neměly tak žádný konkrétní podklad pro ověření skutečností, které jsou v utajovaných informacích uváděny. Pokud neprovedly žádné další dokazování, nebyly oprávněny rozhodovat v neprospěch žalobce.

[8] Krajský soud uzavřel, že v případě žalobce mohl být důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky pouze závažný nesoulad jeho pobytu se zájmem České republiky, který by zároveň převažoval nad právem žalobce na soukromý a rodinný život. Krajský soud si však ani po doplnění podkladů utajovanými informacemi č. j. V117/2016-OAM a č. j. V118/2016-OAM nemohl učinit úsudek, zda jsou informace ÚOOZ natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu žalobce (a celé jeho rodiny) tím, že na jejich základě žalobce nezíská povolení k dalšímu pobytu na území České republiky.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka nejprve obsáhle shrnula historii celého případu. Uvedla, že předně nesouhlasí s vyhodnocením dostatečnosti informací obsažených ve stanoviscích Policie ČR a ÚOOZ krajským soudem. Protože byla tato stanoviska vyhotovena ÚOOZ, tj. specializovanou složkou policie, která byla zřízena pro potírání nejzávažnějších forem kriminality, navíc jsou podrobena režimu „vyhrazené" podle zákona o ochraně utajovaných informací, musí správní orgány i soudy vycházet z toho, že se jedná o relevantní a směrodatný podklad pro rozhodnutí. Stanovisko obsahuje údaje o konkrétních osobách, časové a místní údaje a údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmem České republiky na zachování veřejné bezpečnosti. Ačkoliv chování a jednání účastníka řízení popsané v utajované informaci nepředstavuje samo o sobě naplnění skutkové podstaty trestného činu, dopadá však na samotný smysl a účel zákona o pobytu cizinců na našem území, jímž je umožnit pobyt na území pouze těm cizincům, jejichž setrvání není v rozporu se zájmem České republiky na zachování bezpečnosti a předcházení kriminality a zločinnosti.

[11] Stěžovatelka je přesvědčena, že vady „utajované skutečnosti" vytýkané Nejvyšším správním soudem v předcházejícím řízení byly nyní zcela odstraněny a podklady pro rozhodnutí ve věci jsou zcela přezkoumatelné co do jejich důvěryhodnosti i důvodnosti a jsou tak dostatečným podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí ve věci. Není tedy pravdivé tvrzení krajského soudu, že skutkový stav, z něhož správní orgány při vydání rozhodnutí vycházely, nemá oporu ve spise.

[12] Stěžovatelka zdůraznila, že základní povinností státu je zajistit ochranu zdraví, života a majetku občanů České republiky a tímto korektivem je třeba posuzovat i případy, v rámci nichž proti sobě působí na jedné straně zájem jednotlivce na dodržení zásad spravedlivého procesu a na straně druhé zájem státu na ochraně jeho bezpečnosti a bezpečnosti jeho občanů. Tomu odpovídá i situace (jako je ta nyní posuzovaná), kdy na jedné straně ve věci pobytu cizince existují utajované informace k jeho osobě, které má policie za věrohodné, na straně druhé je však nutno respektovat zájem státu, aby vyzrazení těchto informací neznamenalo jiné, další ohrožení bezpečnosti země. Spokojení se s takovou utajovanou informací představuje dle názoru stěžovatelky legitimní a přiměřené omezení, opačný postup by mohl totiž vážně ohrozit operativně pátrací úkony policie.

[13] Stěžovatelka zdůraznila, že jedním z esenciálních znaků právního státu je princip proporcionality, který předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních.

[14] Protože dle přesvědčení stěžovatelky byl dostatečně zjištěn stav věci a rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečných informací obsažených ve správním spise, rozsudek krajského soudu je nesprávný a stěžovatelka tedy navrhuje jeho zrušení Nejvyšším správním soudem a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalobce vyjádřil souhlas s důvody rozsudku krajského soudu a upozornil, že tento rozsudek je již třetí v pořadí v dané věci. Žalovaná opakovaně nerespektuje právní názor Nejvyššího správního soudu týkající se dostatečnosti podkladů pro umožnění soudního

přezkumu. Přesto, že soudy opakovaně konstatovaly nedostatečnost podkladů obsažených ve správních spisech (včetně spisů utajovaných) a jasně vysvětlily též důvody sdělených požadavků pro vydání rozhodnutí, tak správní orgány sice informace doplnily, stále však nedostatečně a navíc se o obsahu jejich doplnění žalobce ani nedozvěděl. Neměl tedy možnost se účinně bránit a musí spoléhat na důvěru v soudní moc.

[16] Žalobce je přesvědčen, že nepředstavuje žádné nebezpečí pro Českou republiku; ostatně se na jejím území nachází ode dne podané žádosti, nedopustil se žádného protiprávního jednání, nebyl ani pro žádné takové jednání prověřován. Je přesvědčen, že zájem České republiky nijak neohrožuje. Navrhl proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžejním bodem sporu, předestřeným v kasační stížnosti, je (ne)dostatečnost podkladů obsažených ve správním spise, včetně utajovaného spisu, pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, kterou podal žalobce již dne 30. 6. 2011.

[20] Krajský soud dospěl k závěru, že soudu předložené podklady pro vydání takového rozhodnutí jsou nedostatečné. Zdůraznil, že soudy již v předchozích rozsudcích (viz rozsudek krajského soudu č. j. 57 A 71/2014 - 97 a zejména následný potvrzující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 255/2015 - 49) jednoznačně vyjádřily, v čem nedostatečnost podkladů spatřují. Uvedly, že správní soudy nemohou rezignovat na hodnocení obsahu utajovaných podkladů z hlediska jejich věrohodnosti a přesvědčivosti a relevance ve vztahu ke správnímu řízení. Takové utajované informace nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Těmto požadavkům však opakovaně stěžovatelka nedostála. Je na správních orgánech, aby shromáždily takové podklady ve správním spisu (byť i v jeho utajované části), aby bylo možno na základě nich rozhodnout, zda je důvod žalobci vyhovět a dlouhodobý pobyt k jeho žádosti prodloužit, nebo existují takové zákonné překážky, pro které vyhovět nelze. S tímto hodnocením krajského soudu se kasační soud beze zbytku ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[21] Předpoklady pro udělení dlouhodobého víza (podle nichž se posuzují i podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu) jsou určeny § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[d]l*ouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.“ Podle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona „[m]*inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*

[22] Nejvyšší správní soud vyšel při posuzování důvodnosti kasační stížnosti především z výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 1/2015 - 40 a dále z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se podrobně zabývají náležitostmi a obsahem utajovaného spisu jako podkladem pro soudní přezkum (je-li třeba i jediným podkladem pro rozhodnutí), např. rozsudků ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 213/2015 - 54, či ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 105/2017 - 37.

[23] Dále považuje soud za podstatné upozornit na závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013, věc C – 300/11, *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, který uvádí: „*Příslušný vnitrostátní orgán tak musí v souladu s vnitrostátními procesněprávními pravidly předložit důkaz o tom, že by bezpečnost státu byla skutečně ohrožena, kdyby byly dotčené osobě sděleny přesně a úplně důvody, na nichž je založeno rozhodnutí přijaté na základě článku 27 směrnice 2004/38, jakož i s ním související důkazy (obdobně viz rozsudek ze dne 15. prosince 2009, Komise v. Finsko, C-284/05, Sb. rozh. s. I-11705, body 47 a 49). Z toho plyne, že zde neplatí domněnka o existenci či podloženosti důvodů uváděných vnitrostátním orgánem. V tomto ohledu musí příslušný vnitrostátní soud provést nezávislý přezkum všech právních a skutkových okolností uváděných příslušným vnitrostátním orgánem a v souladu s vnitrostátními procesněprávními pravidly posoudit, zda bezpečnost státu brání takovému sdělení informací. Dospěje-li uvedený soudce k závěru, že bezpečnost státu nebrání tomu, aby byly dotčené osobě přesně a úplně sděleny důvody, z nichž vychází rozhodnutí o odepření vstupu přijaté na základě článku 27 směrnice 2004/38, umožní příslušnému vnitrostátním orgánu sdělit dotčené osobě chybějící důvody a důkazy. Pokud tento orgán jejich poskytnutí nepovolí, přezkoumá soud legalitu takového rozhodnutí pouze na základě důvodů a důkazů, které byly poskytnuty*“ (viz body 61 – 63 rozsudku).

[24] Z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, č. stížnosti 35289/11, věc *Regner proti České republice* dále vyplývá, že i v případech, kdy bylo stěžovateli z důvodů veřejného zájmu odepřeno seznámit se s důkazy, musí soud podrobně zkoumat rozhodovací proces a ujistit se, že v co největší míře splňoval požadavky na kontradiktornost řízení a rovnost zbraní a skýtal dostatečné záruky ochrany zájmů dotčené osoby (viz bod 149 rozsudku).

[25] Lze shrnout, že ve všech uvedených pramenech jednoznačně a zcela shodně zaznívá nutnost zajistit, aby měl soud k dispozici veškeré podklady, z nichž správní orgány vycházely (byť by se nacházely v různých režimech utajení) a na jejichž základě zbudovaly

svůj závěr vtělený do rozhodnutí o věci, a měl tak možnost (i v případech s utajeným prvkem) jejich závěry a důvody pro rozhodnutí přezkoumat.

[26] Soud zdůrazňuje, že si je vědom zvláštního charakteru řízení, v jehož rámci je nakládáno s utajovanými skutečnostmi. Platí, že určité skutečnosti, byť by byly podstatné pro rozhodnutí, zůstanou účastníku řízení utajeny. Tato skutečnost však současně zvýrazňuje význam soudního přezkumu a vede k povinnosti soudu přezkoumat napadené rozhodnutí, s podklady pro jehož vydání se účastník řízení nemohl plně seznámit, i nad rámec žalobních bodů, příp. kasačních důvodů. K podrobnému výkladu relevantního právního rámce, stejně jako související judikatury, včetně judikatury Evropského soudu pro lidská práva, se již soud opakovaně vyjadřoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2012, č. j. 7 As 31/2011 - 101, č. 2602/2012 Sb. NSS, a ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28, č. 2825/2013 Sb. NSS).

[27] Jak soud již dříve uvedl ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 31/2011 - 101, v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož „bezpečnostní způsobilost“ je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.).

[28] Právě proto, že účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem (jak ostatně tvrdí stěžovatelka i v nyní posuzované věci), musí to naopak být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.

[29] Posouzení otázky, zda na základě poskytnutého podkladu jiného státního orgánu v režimu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, lze učinit závěr, že pobyt určité osoby není v zájmu České republiky, a zda tento důvod je přiměřený ve vztahu k zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k pobytu, je ovšem zcela v kompetenci správního orgánu, který řízení o žádosti vede, a tento jeho závěr podléhá plně přezkumu ze strany správních soudů. Pouze při splnění obou podmínek pak je možno vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k pobytu.

[30] Nejvyšší správní soud se seznámil s podklady obsaženými v utajované části spisu, včetně jejich doplnění, a po jejich posouzení se zcela shoduje s jejich hodnocením provedeným krajským soudem v napadeném rozsudku. Pro nadbytečnost nebude již tyto

závěry opakovaně reprodukovat. Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem krajského soudu, že v této věci není jeho povinností vyhledávat informace obsažené v trestních spisech (na které odkazuje stěžovatelka), ale tyto musí obstarat správní orgány samy a též s jejich pomocí vytvořit úvahu, proč v dané věci nevyhověly žalobcově žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Jak bylo shrnuto, jen tak mohou potom správní soudy důvody rozhodnutí přezkoumat.

[31] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 213/2015 - 54, v němž byl posuzován případ do značné míry podobný. V tomto rozsudku soud uvedl: „*V předmětné věci se negativní rozhodnutí správních orgánů o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výlučně opírají o negativní stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014. I Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem stanoviska Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014, jehož závěrem je, že Bezpečnostní informační služba nedoporučuje prodloužit žalobci povolení k pobytu na území České republiky. Zpráva obsahuje řadu konkrétních údajů o aktivitách žalobce, které by v případě jejich pravdivosti mohly naplňovat skutkové podstaty trestných činů či přečinů. V oddělené části spisu se dále nachází protokol o nahlížení do spisu ze dne 9. 10. 2014, z něhož vyplývá, že zástupce žalobce nahlédl do utajované informace, a vyjádření zástupce z téhož dne, v němž uvádí, že informace podle něho není způsobilá ovlivnit rozhodování o povolení pobytu, popsané jednání by mělo charakter trestných činů, proti žalobci však žádné řízení vedeno nebylo, řada údajů je dále nekonkrétní, neurčitá a nepodložená. Podle dalšího protokolu o nahlížení do (utajované) části spisu ze dne 24. 11. 2014 se s obsahem stanoviska Bezpečnostní informační služby seznámil i žalobce. Zaujal k němu obsáhlé vyjádření, kde uvedl řadu zcela konkrétních údajů, jimiž se snaží zpochybnit údaje ve stanovisku uvedené, popř. vysvětlit některé své činnosti ve stanovisku popsané a své vztahy s osobami tam uvedenými. Jiné listiny utajovaná část spisu neobsahuje. Otázkou konkrétnosti podkladů, obsahujících utajované skutečnosti se již v minulosti Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, zejména při rozhodování o žalobách týkajících se osvědčení fyzických osob pro příslušné stupně utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., a tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na rozhodování správních orgánů v posuzované věci.* [...] *Aplikujeme-li shora uvedená hlediska na projednávanou věc, je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že stanovisko Bezpečnostní informační služby obsahuje popis konkrétního jednání žalobce a dalších osob, umožňující jejich identifikaci, kromě tohoto stanoviska však nebyly soudu předloženy žádné jiné podklady, z nichž by bylo možno usuzovat na věrohodnost těchto informací.* “

[32] Tyto závěry lze do značné míry vztáhnout i na nyní rozhodovanou věc. Pokud by soud měl vycházet pouze z informací obsažených (i po doplnění) v utajených spisech, pak lze konstatovat (shodně s krajským soudem), že podklady zde uložené nezakládají dostatečně závažný zájem České republiky odůvodňující zamítnutí žádosti žalobce. Zbývající skutečnosti uvedené v „informacích“ lze považovat za neověřitelné, mj. i při zohlednění skutečnosti, že stěžovatelka si nevyžádala stanovisko policie k vyjádření žalobce.

[33] Pokud by snad z kasační stížnosti mělo vyplývat (mj. z odkazu stěžovatelky na rozsudek Soudního dvora ve věci *ZZ proti Sectretary of State for the Home Departement*), že správní orgány mají k dispozici další závažné informace ohledně žalobce (ukryté

v trestních spisech, které se však týkají jiné osoby/osob), které nejsou obsaženy ve správním spisu, a nebyly tedy ani předloženy soudu, pak nelze než zopakovat, že ani v případě, že by takovéto informace o nesouladu pobytu žalobce se zájmem České republiky byly v „mentální sféře“ správních orgánů (ty by měly sice informace, ale nebyly by obsahem pevného substrátu - správního spisu), nemohlo by rozhodnutí stěžovatelky obstát. Soud musí mít vždy možnost se s takovými podklady seznámit. Ostatně provedení důkazu podklady z trestního spisu, jež by měly mít vliv na posouzení žalobcovy žádosti, požadoval i žalobcův zástupce v odvolání proti napadenému rozhodnutí.

[34] K námitce žalobce plynoucí z jeho vyjádření ke kasační stížnosti, že stěžovatelka opakovaně nerespektuje právní názor Nejvyššího správního soudu (jde konkrétně o předchozí rozsudek č. j. 4 Azs 255/2015 - 49), Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud postup stěžovatelky takto nehodnotí. Krajský soud vyjádřil, že se stěžovatelka pokusila obstarat více informací a podkladů do utajovaného spisu, z něhož již (dle jejího názoru) bylo seznatelné o jaké podklady své rozhodnutí opírá. Krajský soud jí tedy nevytýká, že by se neřídila (vůbec) právním názorem soudem dříve vysloveným, ale vytýká jí trvající nedostatek takových podkladů a ukládá jí, informace obsažené v trestních spisech (na něž sama odkazuje a z nich měla údajně při zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu vycházet) obstarat a soudu předložit k posouzení (ať je již učiní obsahem správního spisu, či jeho utajené části). S tímto postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Námitky stěžovatelky byly shledány nedůvodnými, proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak žalobce, který byl procesně úspěšný, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady žalobce spočívají v odměně právního zástupce za jeden úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - vyjádření ke kasační stížnosti - ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a daně z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21 %, tj. 714 Kč. Celkem činí náklady úspěšného žalobce v řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna žalobci zaplatit k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu